

Doodsvlucht

**BEAR
GRYLLS**

**DOODS
VLUCHT**

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Ghost Flight*
Copyright © Bear Grylls Ventures 2015
© Vertaling uit het Engels: Ruud van de Plassche
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015
Omslagontwerp: Loudmouth
Foto auteur: © Bear Grylls Ventures
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4741 8
ISBN 978 90 443 4742 5 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan mijn grootvader,
brigadegeneraal William Edward Harvey Grylls, OBE,
veteraan van het 15/19de regiment van de koninklijke huzaren
en bevelvoerend officier van Target Force.*

Overleden maar niet vergeten.

Noot van de schrijver

Mijn grootvader, brigadegeneraal William Edward Harvey Grylls, OBE, diende niet alleen in het 15/19de regiment van de koninklijke huzaren maar was ook bevelvoerend officier van Target Force, de geheime eenheid die aan het eind van de Tweede Wereldoorlog werd opgericht op verzoek van Winston Churchill. Zelden heeft het War Office – nu het Britse ministerie van Defensie – een eenheid in het leven geroepen die zó heimelijk te werk is gegaan. Target Force had als voornaamste opdracht om in het verslagen Duitsland geheime technologieën, wapens, wetenschappers en hoge nazifunctionarissen op te sporen en te beschermen, zodat die de geallieerden konden bijstaan in hun strijd tegen de nieuwe gezamenlijke vijand en supermacht, de Sovjet-Unie.

Niemand in onze familie had het geringste idee van zijn geheime functie als bevelvoerend officier van Target Force totdat zeventig jaar later, vele jaren na zijn dood, hierover informatie werd vrijgegeven op grond van de Official Secrets Act. De ontdekkingen die daaruit voortvloeiden vormden de aanzet tot het schrijven van dit boek.

Mijn grootvader was een man van weinig woorden, maar ik bewaar dierbare herinneringen aan hem uit de tijd dat ik opgroeide. Deze raadselachtige figuur, met zijn droge humor en onafscheidelijke pijp, werd door zijn manschappen op handen gedragen.

Maar voor mij was hij altijd gewoon opa Ted.

Harper's Magazine, oktober 1946

VELE DUIZENDEN GEHEIMEN

Door C. Lester Walker

Onlangs schreef iemand naar luchtmachtbasis Wright dat hij had gehoord dat de VS in bezit was gekomen van een aanzienlijke hoeveelheid vijandelijke oorlogsgeheimen (...) en of ze hem alsjeblieft alles zouden willen toesturen over Duitse straalmotoren. Daarop antwoordde de afdeling Documentatie van de Luchtmacht:

‘Helaas – dat zou zo’n vijftig ton papier zijn.’

Bovendien vormden die vijftig ton slechts een fractie van wat momenteel zonder twijfel de grootste verzameling vijandelijke oorlogsgeheimen is die ooit bijeen is vergaard. Als je – zoals vermoedelijk iedereen – oorlogsgeheimen altijd als een schaars goed hebt beschouwd (...) dan interesseert het je misschien te vernemen dat het aantal oorlogsgeheimen in deze verzameling in de duizenden loopt, dat het om een ongelooflijke berg papier gaat en dat zoiets in de geschiedenis nooit eerder is vertoond.

The Daily Mail, maart 1988

DE PAPERCLIPSAMENZWERING

Door Tom Bower

De paperclipsamenzwering was het hoogtepunt van een verbijsterende wedloop tussen de geallieerden om, in de nasleep van de oorlog, de buit van nazi-Duitsland te bemachtigen. Mannen die bekendstonden als ‘overtuigde nazi’s’ werden vlak na Hitlers nederlaag door hoge officieren in het Pentagon naar Amerika gehaald, waar ze eerbiedwaardige burgers konden worden.

In Engeland verijdelde politiek gekrakeel de plannen om van misdaden verdachte Duitsers in te zetten voor het herstel van de economie, maar de Fransen en Russen haalden iedereen binnen, ongeacht welke misdaden ze bedreven hadden, terwijl de Amerikanen via een web van bedrog het moorddadige verleden van hun naziwetenschappers wegmoffelden.

Het Duitse technische vernuft komt op overweldigende wijze naar voren in de honderden rapporten die zijn opgesteld door geallieerde onderzoekers, die onomwonden spreken over de ‘verbluffende prestaties’ en ‘imposante uitvindingen’ van de Duitsers.

Zo geeft Hitler zijn vijanden toch nog het nakijken.

The Sunday Times, december 2014

ENORME NAZIFABRIEK VAN 'TERREURWAPENS' ONTDEKT IN OOSTENRIJK

Door Bojan Pancevski

In Oostenrijk is een geheim ondergronds complex ontdekt dat de nazi's aan het eind van de Tweede Wereldoorlog hebben aangelegd en dat mogelijk bedoeld was voor de ontwikkeling van massavernietigingswapens, waaronder een atoombom.

Het reusachtige bouwwerk werd vorige week blootgelegd bij de stad Sankt Georgen an der Gusen. Aangenomen wordt dat het verbonden was met de nabijgelegen ondergrondse fabriek B8 Bergkristall waar de Messerschmitt Me 262 werd vervaardigd, de eerste operationele straaljager, die in de eindfase van de oorlog kortstondig een bedreiging vormde voor de geallieerde luchtmacht. Dankzij vrijgegeven documenten van inlichtingendiensten in combinatie met verklaringen van getuigen lukte het de opgravers de verborgen ingang te vinden.

'Dit was een gigantisch industrieel complex en hoogstwaarschijnlijk de grootste geheime wapenfabriek van het Derde Rijk,' aldus Andreas Sulzer, een Oostenrijkse documentairemaker die de drijvende kracht achter de opgravingen is.

Sulzer bracht een team van historici bij elkaar en spoorde nieuwe gegevens op over wetenschappers die aan het geheime project werkten, dat werd geleid door SS-generaal Hans Kammler. Kammler stond aan het hoofd van Hitlers raketprogramma, inclusief de V2's waarmee Londen in de latere stadia van de oorlog werd bestookt.

Hij stond bekend als een briljante maar meedogenloze commandant, die de blauwdrukken had ontworpen voor de gaskamers en crematoria van concentratiekamp Auschwitz in Zuid-Polen. Volgens hardnekkige geruchten werd hij gevangengenomen door de Amerikanen en door hen na de oorlog van een nieuwe identiteit voorzien.

Sulzers opgraving werd afgelopen woensdag stilgelegd door de plaatselijke autoriteiten, omdat hij geen vergunning had voor onderzoek op historische locaties. Hij vertrouwt er echter op het graven de volgende maand te kunnen hervatten. 'Gevangenen uit concentratiekampen door heel Europa werden zorgvuldig geselecteerd op hun speciale vaardigheden – fysici, chemici en andere experts – en vervolgens tewerkgesteld op dit misdadige project. Wij zijn het aan de slachtoffers verschuldigd om het complex eindelijk bloot te leggen en de waarheid te onthullen,' aldus Sulzer.

1

Hij opende zijn ogen. Langzaam.

Met grote inspanning wist hij zijn oogleden, die door een dikke bloedkorst aan elkaar kleefden, een voor een los te krijgen. Er verschenen steeds meer barstjes, als gebroken glas gezien door bloeddooerschoten ogen. Het felle licht leek zijn netvlies te doorboren, alsof er een laserstraal op zijn ogen werd gericht. Maar door wie? Wie was de vijand... wie waren zijn folteraars? En waar waren ze in godsnaam?

Hij kon zich verdomme helemaal niets herinneren.

Welke dag was het? Welk jaar? Hoe was hij hier beland – los van wáár hij was?

Het zonlicht deed verschrikkelijk pijn, maar zijn gezichtsvermogen keerde tenminste stukje bij beetje terug.

Het eerste concrete ding waarvan Will Jaeger zich bewust werd, was de kakkerlak. Die nam traag vorm aan, tot hij als een wazig buitenaards monster zijn hele blikveld vulde.

Voor zover hij kon opmaken lag hij met zijn hoofd opzij op een vloer. Een betonvloer. Bedekt met een dikke bruinige smurrie waarvan hij niet wilde weten wat het was. Met zijn hoofd in deze positie leek de kakkerlak regelrecht op zijn linkeroogkas af te kruipen.

Het dier stak zijn voelsprietten naar hem uit maar raakte uit zicht toen het langs zijn neus omhoog trippelde.

De kakkerlak stopte ergens ter hoogte van zijn rechterslaap – de kant die van de vloer gekeerd lag en geheel toegankelijk was. Het dier tastte om zich heen met zijn voorpoten en kaken.

Alsof het naar iets zocht. Iets proefde.

Jaeger voelde dat de kakkerlak begon te kauwen, in vlees beet; insectenkaken die zich een weg naar binnen vraten. Hij hoorde het furieuze, holle klakgeluid van de kartelige kakkerlakkbek die repen rottend vlees afscheurde. En toen – terwijl een geluidloze schreeuw aan zijn lippen ontsnapte – voelde hij dat er tientallen andere over hem heen krioelden... alsof hij allang dood was.

Jaeger onderdrukte de golven van misselijkheid en pijnigde zijn hersenen over één vraag: waarom kon hij zichzelf niet horen schreeuwen?

Met bovenmenselijke wilskracht bewoog hij zijn rechterarm. Het was

amper meer dan een rilling, maar het voelde aan alsof hij de hele wereld probeerde op te tillen. Bij elke centimeter die hij zijn arm wist op te heffen, schoot er een vlamme pijn door zijn schouder en elleboog, en zijn spieren trilden krampachtig van de nietige inspanning waartoe hij ze dwong.

Hij voelde zich een invalide. Wat was er in godsnaam met hem gebeurd? Wat hadden ze met hem gedaan?

Met opeengeklemden kaken en op pure wilskracht lukte het hem de arm naar zijn hoofd te brengen, zijn hand achter zijn oor te krijgen en er in een wanhoopspoging naar te krabben. Zijn vingers maakten contact met... pootjes. Geschubde, spinachtige, woeste insectenpootjes, die allemaal rukten en schokten terwijl ze het kakkerlakkenlijf dieper in zijn gehoorgang trachtten te wurmen.

Haal het eruit! Haal het eruit! Haal het ERUIUIUIT!

Hij wilde overgeven, maar er zat niets in zijn maag. Slechts een smerige droge halfdode plaklaag die zijn maagwand bedekte, zijn keel, zijn mond; zelfs zijn neusgaten.

O shit! Zijn neusgaten. Daar probeerden ze ook in te kruipen!

Jaeger schreeuwde het opnieuw uit. Langer. Nog wanhopiger. Zo wilde hij niet sterven. *Godallemachtig, niet zo...*

Verwoed graaide hij met zijn vingers bij zijn lichaamsopeningen – de kakkerlakken traptten en sisten woedend terwijl hij zich van ze ontdeed.

Uiteindelijk begon het geluid weer door te dringen tot zijn zintuigen. Eerst galmden zijn eigen vertwijfelde kreten in zijn bebloede oren. En toen werd hij zich bewust van iets wat daarmee was vermengd – iets nog ijzingwekkenders dan de zwerm insecten die zich aan zijn hersenen te goed wilde doen.

Een menselijke stem. Diep en hees. Wreed. Een stem die genoot van zijn pijn.

Zijn cipier.

De stem bracht alles in één keer terug. Black Beach. De gevangenis aan het eind van de wereld. Een plek waar mensen naartoe werden gestuurd om na gruwelijke martelingen aan hun eind te komen. Jaeger was in deze gevangenis gegooid voor een ‘misdad’ die hij nooit had gepleegd, op bevel van een krankzinnige en moorddadige dictator – dat was het moment waarop de gruwelijkheden echt begonnen.

Nu hij was ontwaakt in deze hel verlangde Jaeger terug naar de donkere rust van bewusteloosheid; alles liever dan de weken die hij opge-

borgen in dit verdoemde oord had doorgebracht – zijn gevangeniscel. Zijn graftombe.

Hij dwong zijn geest weer weg te glijden, terug naar de zachte, vormloze, in elkaar overvloeiende grijstinten die hem hadden beschut totdat iets – maar wat precies? – hem naar dit ondraaglijke heden had gesleept.

De bewegingen van zijn rechterarm werden steeds lustelozter. Hij liet hem weer op de grond vallen.

Laat de kakkerlakken zich maar aan zijn hersenen tegoed doen. Dat was nog altijd het minste kwaad.

Toen werd hij opnieuw getroffen door wat hem eerder had gewekt: een vlaag koude vloeistof op het gezicht, als de klap van een golf op zee. Alleen was de geur totaal anders. Niet het tintelende, pure aroma van de oceaan. Deze geur was bedorven; de zilte stank van een urinoir dat al jaren geen schoonmaakmiddel had gezien.

Zijn kwelgeest lachte opnieuw. Wat had hij een lol. Bestond er iets leukers dan de gevangene de inhoud van zijn eigen toiletemmer in zijn gezicht gooien?

Jaeger spuugde de gore vloeistof uit. Probeerde het uit zijn brandende ogen te knippen. De walgelijke stortvloed had in elk geval de kakkerlakken verdreven. Hij zocht naar de juiste woorden – een paar goedgekozen verwensingen die hij zijn cipier in het gezicht kon slingeren.

Een levensteken. Een blijk van verzet.

‘Loop naar de...’

Met schorre stem trachtte Jaeger het soort belediging uit te brengen dat hem ongetwijfeld zou komen te staan op een afstraffing met de rubberslang die hij had leren vrezen. Maar als hij zich niet verzette, was het met hem gedaan. Je moest je altijd verzetten.

Toch maakte hij zijn zin niet af. De woorden stokten hem in de keel.

Opeens kwam een andere stem tussenbeide, een stem zo vertrouwd – zo broederlijk – dat Jaeger een paar tellen lang zeker meende te weten dat hij droomde. Aanvankelijk was het een zacht gezang, maar het werd harder en krachtiger; een ritmisch lied dat op de een of andere manier vervuld was van de belofte van het onmogelijke...

‘Ka mate, ka mate. Ka ora, ka ora. Ka mate, ka mate! Ka ora, ka ora!’

Jaeger zou die stem overal herkennen. *Takavesi Raffara; hoe kon die hier zijn?*

In de tijd dat ze samen in het rugbyteam van het Britse leger hadden gespeeld, had Raff de haka geleid: de traditionele oorlogsdans van de Maori die ze vóór de wedstrijd uitvoerden. Altijd. Hij scheurde dan zijn

shirt af, balde zijn vuisten en bewoog zich deinend voorwaarts tot hij oog in oog met de tegenstanders stond, zijn handen roffelend op zijn massieve borst, benen als kolossale boomstammen, armen als stormrammen, terwijl de rest van zijn team – inclusief Jaeger – hem onstuitbaar en onbevreesd flankeerde.

Met uitpuilende ogen, gezwollen tong en zijn gezicht verwrongen in een krijgersmasker brulde hij dan het strijdlied.

‘KA MATE! KA MATE! KA ORA! KA ORA!’ – *Zal ik sterven? Zal ik sterven? Zal ik overleven? Zal ik overleven?*

Raff was al even onverzettelijk gebleken wanneer ze zij aan zij op het slagveld stonden. De ultieme krijgsmakker. Maori van geboorte en in de wieg gelegd als marinecommando had Raff samen met Jaeger gediend in alle windstreken, en hij was een van Jaegers bloedbroeders.

Jaeger draaide zijn ogen naar rechts, in de richting waar het gezang vandaan kwam.

Vanuit zijn ooghoeken kon hij nog net een gestalte ontwaren die aan de andere kant van de tralies van zijn cel stond. Een massieve gestalte waarbij zelfs zijn cipier in het niet leek te vallen. Een glimlach als een straal puur zonlicht die doorbreekt na een donkere storm waaraan geen eind leek te komen.

‘Raff?’ Hij bracht de naam uit op raspende toon, doordrongen van nauwelijks verholen ongeloof.

‘Jawel. Ik ben het.’ Die glimlach. ‘Je bent er nog wel erger aan toe geweest, maat. Zoals die keer dat ik je uit die Amsterdamse kroeg sleepte. Toch moet je jezelf eerst een beetje opknappen. Ik kom je halen, vriend. Je hieruit halen. We vliegen met British Airways naar Londen – businessclass.’

Jaeger antwoordde niet. Wat zou hij ook kunnen zeggen? Hoe kon Raff hier zijn, op deze plek, ogenschijnlijk zo dichtbij?

‘Laten we maar gauw gaan,’ drong Raff aan, ‘voordat je vriend ma-joor Mojo hier van gedachten verandert.’

‘Die Bob Marley toch!’ Jaegers kwelgeest keek met een gespeelde jovialiteit uit zijn kwaadaardige, tot spleetjes geknepen ogen. ‘Bob Marley, je bent een echte grapjas.’

Raff grijnsde van oor tot oor.

Hij was de enige man die Jaeger ooit had gezien die naar iemand kon lachen en hem tegelijkertijd kon aankijken met een blik die het bloed in de aderen deed stollen. De toespeling op Bob Marley duidde ongetwijfeld op Rapps haardracht – lang en in vlechten, op de traditionele wijze van

de Maori. Zoals velen op het rugbyveld hadden ervaren, hield Raff er niet van als iemand aanmerkingen had op zijn uiterlijk.

‘Maak de deur van de cel open,’ zei Raff scherp. ‘Mijn vriend Mr Jaeger en ik vertrekken.’

2

De jeep reed weg van gevangenis Black Beach in Bioko. Raff zat voorovergebogen over het stuur en overhandigde Jaeger een fles water.

‘Drink.’ Hij wees met zijn duim naar de achterbank. ‘In de koelbox liggen er nog meer. Probeer zo veel mogelijk naar binnen te kloppen. Je moet vocht aanvullen. We hebben een verdomd zware dag voor de boeg...’

Raff deed er het zwijgen toe, zijn gedachten gericht op de reis die voor hen lag.

Jaeger verbrak de stilte niet.

Na weken in die gevangenis was zijn lichaam één schrijnende massa. Elk gewricht bezorgde hem gierende pijn. Het leek alsof er een heel leven verstreken was sinds hij in die cel was gegooid; sinds de laatste keer dat hij in een auto had gezeten en zijn lichaam was blootgesteld aan het verzengende tropische zonlicht van Bioko.

Hij kromp ineen van de pijn bij elke schok van de auto. Ze volgden de kustweg – een smalle strook asfalt die naar Malabo voerde, de enige grotere stad van Bioko. Er waren maar heel weinig verharde wegen in de kleine Afrikaanse eilandstaat. De olierijkdommen van het land gingen grotendeels op aan een nieuw paleis voor de president, een nieuwe aanwinst voor zijn vloot van luxe jachten of het spekken van zijn toch al riant Zwitserse bankrekeningen.

Raff gebaarde naar het dashboard. ‘Daar zit een zonnebril in, maat. Je ziet eruit alsof je die nodig hebt.’

‘Het is een poosje geleden dat ik de zon heb gezien.’

Jaeger trok het handschoenvakje open en haalde er een bril uit die sprekend op een Oakley leek. Hij bestudeerde die een ogenblik. ‘Nep? Je probeert dus nog steeds dingen voor een koopje te krijgen.’

Raff lachte. ‘Wie niet waagt, die niet wint.’

Er gleed een glimlach over Jaegers gehavende gezicht. Het deed verrekte veel pijn. Hij voelde zich alsof hij een eeuw niet had geglimlacht; alsof de lach zijn gezicht in tweeën spleet.

Gedurende de voorbije weken was Jaeger gaan geloven dat hij die gevangeniscel nooit meer uit zou komen. Er was niemand met enige invloed die wist dat hij daar was. Hij was ervan overtuigd geraakt dat

hij in Black Beach zou sterven, ongezien en vergeten, en dat zijn lijk net als dat van tallozen voor hem voor de haaien zou worden geworpen.

Hij kon het nog steeds niet helemaal bevatten dat hij leefde en vrij was.

Zijn cipier had hen naar buiten gebracht via de donkere kelder – waar de martelkamers waren gehuisvest – en hen zonder iets te zeggen voorbij de met bloed bespatte muren geleid. Het was dezelfde plek als waar de vuilnis werd neergekwakt, plus de lichamen van degenen die in hun cel waren doodgegaan en daar klaarlagen om in zee te worden gegooid.

Jaeger had geen idee hoe Raff het had klaargespeeld hem daaruit te krijgen. Ze lieten nooit iemand gaan uit Black Beach. Helemaal nooit.

‘Hoe heb je me gevonden?’ Met zijn vraag doorbrak Jaeger de stilte die in de auto hing.

Raff haalde zijn schouders op. ‘Met flink wat moeite. En met z’n allen: Feaney, Carson, ikzelf.’ Hij lachte. ‘Blij dat we die moeite hebben gedaan?’

Jaeger haalde zijn schouders op. ‘Ik begon majoor Mojo net beter te leren kennen. Aardige vent. Zo iemand die je graag aan je zus wilt koppelen.’ Hij keek naar de grote Maori. ‘Maar hoe heb je me gevonden? En waarom...?’

‘We staan altijd voor je klaar, vriend. Plus...’ Er gleed een schaduw over Raffe’s gezicht. ‘Ze hebben je nodig in Londen. Een opdracht. Ons allebei.’

‘Wat voor opdracht?’

Raffe’s frons werd nog dieper. ‘Ik praat je bij zodra we hier weg zijn – want als we hier niet wegkomen is er ook geen opdracht.’

Jaeger nam een lange teug water. Koel, helder bronwater – het smaakte goddelijk, vergeleken met waarmee hij het in Black Beach had moeten doen.

‘En wat doen we nu? Je hebt me uit Black Beach gehaald, maar dat wil nog niet zeggen dat we van Helle-eiland weg zijn. Zo noemen de bewoners het hier zelf.’

‘Dat heb ik gehoord. Met majoor Mojo heb ik de deal gesloten dat hij zijn derde betaling krijgt zodra wij in ons vliegtuig naar Londen zitten. Punt is alleen dat we dat vliegtuig nooit zullen halen. Hij gaat ons inrekenen op het vliegveld. Daar heeft hij zijn ontvangstcomité klaarstaan. Hij zal beweren dat ik je uit Black Beach heb gehaald, maar dat hij ons weer heeft opgepakt. Op die manier kan hij twee keer vangen: eerst van ons en vervolgens van de president.’

Jaeger huiverde. De president van Bioko, Honoré Chambara, was degene die opdracht had gegeven tot Jaegers arrestatie. Ongeveer een maand geleden was er een coup poging geweest. Een huurleger had zich meester gemaakt van de andere helft van Equatoriaal-Guinea – Bioko is de eilandhoofdstad van het land –, de helft die aan de andere kant van de oceaan ligt en deel uitmaakt van het Afrikaanse vasteland.

Daarop had president Chambara bevolen alle buitenlanders op Bioko op te pakken, niet dat dat er trouwens veel waren. Jaeger was er één van, en bij het doorzoeken van zijn woning hadden ze een paar aandenkens aan zijn tijd als soldaat gevonden.

Toen dat Chambara ter ore kwam, had hij aangenomen dat Jaeger meedeed aan de coup; hun man achter de frontlinie. Dat was niet zo. Hij was om volslagen andere – en onschuldige – redenen in Bioko, maar Chambara viel niet op andere gedachten te brengen. Op bevel van de president was Jaeger in Black Beach gegooid, waar majoor Mojo niets onbeproefd had gelaten om hem te breken en tot een bekentenis te dwingen.

Jaeger zette de zonnebril op. ‘Je hebt gelijk, via het vliegveld komen we hier nooit weg. Heb je een ander plan?’

Raff keek hem veelbetekenend aan. ‘Ze hebben me verteld dat je hier als leraar werkte. Als leraar Engels. In een dorp op de noordpunt van het eiland. Ik heb daar een bezoekje gebracht. Een groepje vissers daar is van mening dat jij het beste bent wat Helle-eiland ooit is overkomen. Je hebt hun kinderen leren lezen en schrijven. Dat is meer dan “president Chugga” ooit voor hen gedaan heeft.’ Hij zweeg even. ‘Ze hebben een kano voor ons gereedgemaakt waarmee we naar Nigeria kunnen ontsnappen.’

Jaeger dacht daar even over na. Hij had bijna drie jaar op Bioko doorgebracht. Hij had de lokale vissersgemeenschap heel goed leren kennen. Zo’n tocht over de Golf van Guinee per kano... het was te doen. Misschien.

‘Het is pakweg dertig kilometer,’ vertelde hij. ‘De vissers doen het af en toe – als de weersvooruitzichten goed zijn. Heb je een kaart?’

Raff gebaarde naar een kleine reistas die voor Jaeger op de grond lag. Jaeger reikte er moeizaam naar en rommelde door de spullen. Hij vond de kaart, vouwde die open en bestudeerde de ligging van het land. Bioko lag precies in de kromming van de oksel van Afrika – een klein eiland, dicht begroeid met oerwoud, niet meer dan honderd kilometer lang en vijftig breed.

Het dichtstbijzijnde Afrikaanse land was Kameroen, dat in het noordwesten lag, en dan Nigeria, nog verder in het westen. Ruim tweehonderd kilometer naar het zuiden lag wat tot voor kort de andere helft van president Chambara's rijk was geweest: het deel van Equatoriaal-Guinea op het vasteland – tot de coupleggers zich er meester van hadden gemaakt.

‘Kameroen is het dichtste bij,’ merkte Jaeger op.

‘Kameroen? Nigeria?’ Raff haalde zijn schouders op. ‘Alles is op dit moment beter dan hier.’

‘Hoelang duurt het nog tot het donker wordt?’ informeerde Jaeger. Al lang voordat hij naar zijn cel in Black Beach was gesleept, had hij zijn horloge moeten afstaan aan Chambara's trawanten. ‘Onder de beschutting van de nacht kunnen we het misschien net halen.’

‘Nog zes uur. Ik geef je maximaal één uur in het hotel. Die tijd krijg je om de smerboel van je af te schrobben en nog meer water naar binnen te gieten – want je redt het nooit als je niet voldoende vocht aanvult. Zoals ik al zei, we hebben een zware dag voor ons.’

‘Weet Mojo in welk hotel je verblijft?’

Raff snoof. ‘Ons verstoppen heeft geen zin. Op een eiland van deze grootte weet iedereen alles. Het doet me een beetje denken aan thuis, nu ik erbij stilsta...’ Rapps tanden glansden in het zonlicht. ‘Mojo zal ons de eerstkomende uren geen moeilijkheden bezorgen. Hij is bezig na te gaan of zijn geld is overgeboekt – en in de tussentijd zijn wij er allang vandoor.’

Jaeger dronk van de fles water, sloeg slok na slok door zijn verdroogde keel. Het probleem was dat zijn maag was gekrompen tot de omvang van een walnoot. Als ze hem niet dood zouden hebben geranseld en gemarteld, was hij spoedig gecrepeerd van de honger, dat was een ding dat zeker was.

‘Lesgeven aan kinderen.’ Raff glimlachte veelbetekenend. ‘Vertel eens, wat deed je hier echt?’

‘Ik gaf les aan kinderen.’

‘Jaja. Lesgeven aan kinderen. Je hebt helemaal niets te maken met de coup?’

‘President Chugga bleef me ook die vraag stellen. Tussen de afranseelingen door. Hij kan nog wel iemand als jij gebruiken.’

‘Oké, je gaf les aan kinderen. Engels. In een vissersdorp.’

‘Ik gaf les aan kinderen.’ Jaeger staarde uit het raam; elke lach was compleet van zijn gezicht verdwenen. ‘Daarnaast, als je het dan echt

moet weten, had ik een plek nodig om me terug te trekken. Om na te denken. Bioko – de aars aan het eind van het universum – ik had nooit gedacht dat iemand me daar zou vinden.’ Hij zweeg even. ‘Maar ik had geen rekening met jou gehouden.’

Van de pitstop bij het hotel was Jaeger enorm opgeknapt. Hij had gedoucht. Drie keer. Bij de derde keer was het water dat door het putje wegliep vrijwel schoon.

Hij had een dosis rehydratiezouten naar binnen gewerkt. Hij had zijn baard afgeknipt – die had vijf weken kunnen groeien – maar van scheren was het niet gekomen. Er was geen tijd meer voor geweest.

Hij had zichzelf op botbreuken geïnspecteerd en leek er wonder boven wonder niet al te veel te hebben opgelopen. Hij was zesendertig en hij had gezorgd dat hij fit bleef op het eiland. Daar waren tien jaar bij de elitetroepen aan voorafgegaan – hij was welbeschouwd in topconditie geweest toen ze hem in de cel hadden gegooid. Misschien was dat de reden dat hij betrekkelijk ongeschonden uit Black Beach was gekomen.

Hij vermoedde dat hij een paar gebroken vingers had; voor zijn tenen gold hetzelfde. Niets wat niet zou genezen.

Snel trok hij andere kleren aan, waarna Raff hem weer de SUV in joeg en ze Malabo in oostelijke richting verlieten en het dichte tropische oerwoud in reden. Aanvankelijk reed hij voorovergebogen over het stuur als een oud omaatje – maximaal vijftig kilometer per uur. Zo controleerde hij of ze gevolgd werden. De weinigen in Bioko die zo gelukkig waren over een auto te beschikken, leken allemaal te rijden alsof de duivel hen op de hielen zat. Geen enkel voertuig bleef in zijn achterspiegel hangen. Tegen de tijd dat ze de smalle onverharde weg op draaiden die naar de noordoostkust leidde, was het duidelijk dat niemand hen volgde.

Majoor Mojo moest erop rekenen dat ze via het vliegveld vertrokken. In theorie was er geen andere manier om van het eiland af te komen – tenzij je het erop waagde de tropische stormen en de haaien die hongerig rondom Bioko zwommen te trotseren.

3

Ibrahim, het stamhoofd, gebaarde naar het strand bij het dorp Ferñao. Het was zo dichtbij dat het geluid van de branding door de dunne lemen muren van zijn hut heen drong.

‘We hebben een kano gereedgemaakt. Hij is voorzien van water en voedsel.’ Het stamhoofd zweeg even en raakte Jaegers schouder aan. ‘We zullen je nooit vergeten, zeker de kinderen niet.’

‘Bedankt,’ antwoordde Jaeger. ‘Ik jullie ook niet. Jullie zijn met z’n allen mijn redding geweest op meer manieren dan ik kan uitleggen.’

Het stamhoofd keek naar een figuur die naast hem stond, een tengere maar gespierde jongeman. ‘Mijn zoon is een van de beste zeelieden in heel Bioko... Willen jullie je echt niet laten overvaren door de mannen? Je weet dat ze dat graag willen doen.’

Jaeger schudde zijn hoofd. ‘Wanneer president Chambara erachter komt dat ik verdwenen ben, zal hij op alle mogelijke manieren wraak nemen. Ieder excuus aangrijpen. Laten we hier afscheid nemen. Er zit niets anders op.’

Het stamhoofd stond op. ‘Het zijn drie mooie jaren geweest, William. Insjallah zullen jullie de Golf oversteken en vandaar je thuis bereiken. En op een dag, wanneer de vloek van Chambara is weggenomen, dan zul je insjallah terugkeren om ons te bezoeken.’

‘Insjallah,’ zei Jaeger op zijn beurt. Hij en het stamhoofd schudden elkaar de hand. ‘Dat beloof ik.’

Jaeger keek vluchtig naar een rij gezichten die de hut omringden. Kinderen. Stoffig, met geschaafde huid, halfnaakt – maar gelukkig. Misschien hadden de kinderen hier hem dát geleerd – de betekenis van geluk.

Hij wendde zijn blik weer naar het stamhoofd. ‘Leg ze uit waarom ik ga, maar pas wanneer we goed en wel vertrokken zijn.’

Het stamhoofd glimlachte. ‘Dat zal ik doen. Ga nu. Je hebt hier veel goeds gedaan. Laat die wetenschap je vergezellen en je gemoed verlichten.’

Jaeger en Raff baanden zich een weg naar het strand, voortploeterend in de beschutting van een bijzonder dicht bos van palmbomen. Hoe minder mensen getuige van hun ontsnapping waren, hoe minder er het slachtoffer van represailles zouden worden.

Raff was degene die de stilte verbrak. Hij had gemerkt hoeveel verdriet het zijn vriend deed dat hij zijn jonge pupillen moest verlaten.

‘Insjallah?’ zei hij vragend. ‘Zijn de dorpelingen hier moslims?’

‘Zeker. En zal ik je nog wat zeggen? Goedhartiger mensen dan hier heb ik zelden ontmoet.’

Raff keek hem onderzoekend aan. ‘Allemachtig, drie jaren eenzaamheid hier op dit eiland hebben de machtige Jaeger week gemaakt.’

Jaeger schonk Raff een spottend lachje. Misschien had Raff gelijk. Misschien was hij veranderd.

Ze waren bijna aangekomen bij het ongerepte witte zandstrand toen er iemand naast hen opdook, helemaal buiten adem. Behalve een rafelige korte broek had hij niets aan, zelfs geen schoenen, en hij leek op zijn hoogst een jaar of acht. Op zijn gezicht stonden paniek en ontzetting te lezen.

‘Meneer, meneer!’ Hij greep Jaegers hand. ‘Ze komen eraan. De mannen van president Chambara. Mijn vader... iemand heeft over de radio een waarschuwing gestuurd. Ze komen eraan! Op zoek naar u! Om u weer gevangen te nemen!’

Jaeger ging op zijn hurken zitten tot zijn ogen zich op dezelfde hoogte bevonden als die van de jongen. ‘Luister, kleine Mo, niemand neemt mij weer gevangen.’ Hij pakte de namaak-Oakleys van zijn gezicht en drukte de bril in de hand van de jongen. Jaeger woelde door het stoffige, stugge kinderhaar van de jongen. ‘Laat eens zien hoe hij staat,’ drong hij aan.

Kleine Mo zette de zonnebril op. Hij was zo groot dat hij hem op zijn plaats moest houden.

Jaeger grijnsde. ‘Wow, dat ziet er stoer uit! Maar hou hem voorlopig verborgen, in elk geval tot Chambara’s mannen weer vertrokken zijn.’ Een korte stilte. ‘En nu, rennen. Ga terug naar je vader. Blijf binnen. En Mo, bedankt hem namens mij voor de waarschuwing.’

De jongen omhelsde Jaeger voor de laatste keer, onwillig om afscheid te nemen, voordat hij er met tranen in de ogen vandoor ging.

Jaeger en Raff zochten de beschutting van het nabijgelegen bos op. Ze gingen laag op hun hurken zitten, op fluisterafstand van elkaar, en Jaeger greep Rapps pols om te kijken hoe laat het was.

‘Het is nog zo’n twee uur licht,’ mompelde hij. ‘We hebben twee opties... Eén, we wagen het er nu meteen op, in het volle daglicht. Twee, we houden ons schuil en knijpen er na het invallen van het donker tussen uit. Van wat ik over Chambara weet, zal hij zijn snelle patrouilleboten

de zee laten bewaken, naast alle troepen die hij rechtstreeks naar het dorp stuurt. Vanuit Malabo is het per motorboot niet meer dan veertig minuten: we zullen nauwelijks te water zijn gegaan voordat ze ons te pakken hebben. Dat betekent... dat we geen keus hebben: we wachten tot het donker is.'

Raff knikte. 'Maat, jij bent hier nu drie jaar. Jij weet hoe het hier gaat. Maar we hebben een schuilplaats nodig waar niemand ons ooit zal zoeken.'

Raffs ogen zochten de omgeving af en bleven rusten op de donkere en dreigende vegetatie die aan het eind van het strand opdoemde. 'Mangrovemoerassen. Slangen, krokodillen, muggen, schorpioenen, bloedzuigers en slijmerige modder tot aan je middel. De laatste plek waar iemand die goed bij zijn hoofd is zich ooit zou willen verstoppen.'

Hij groef diep in zijn zakken en haalde een opvallend mes tevoorschijn. Hij gaf het aan Jaeger. 'Hou het bij de hand, voor noodgevallen.'

Jaeger klapte het open en voelde langs het vijf duimen lange, licht gekartelde lemmet om te testen hoe scherp het was. 'Weer zo'n nepgeval?'

Raff keek verwijtend. 'Met wapens ga ik nooit voor een koopje.'

'Goed, dus Chambara's mannen zijn onderweg,' peinsde Jaeger hardop. 'Ongetwijfeld om ons terug naar Black Beach te slepen. En wij hebben nu één lemmet tussen ons en...'

Raff haalde een tweede, identiek mes tevoorschijn. 'Geloof me, het is al een wonder dat ik ze door Bioko Airport heb gekregen.'

Jaeger schonk hem een grimmig lachje. 'Oké, een mes voor elk, dan houdt niemand ons meer tegen.'

De twee mannen repten zich door het palmbos naar het moerasland in de verte.

Van buitenaf zag de doolhof van woeste, met elkaar vervlochten wortels en takken er ondoordringbaar uit. Onverschrokken dook Raff omlaag, crawlde op zijn buik verder en baande zich kronkelend een weg naar voren, zich door onmogelijke openingen wurmend terwijl onzichtbare wezens voor hem wegvluchtten. Hij stopte pas toen hij zo'n twintig meter in de doolhof was doorgedrongen, met Jaeger vlak achter hem.

Voordat Jaeger Raff was gevolgd, had hij op het strand een paar oude palmladeren gepakt en was hij achterwaarts over het zand geschuifeld om hun voetsporen uit te wissen. Tegen de tijd dat hij zich diep in het mangrovebos had gewurmd, viel nergens meer aan te zien dat zij het strand waren overgestoken.

De twee mannen lieten zich vervolgens diep zakken in de stinkende

modder waaruit de bodem van het moeras bestond. Op het laatst bevonden alleen hun hoofden zich nog net boven het oppervlak, en zelfs die waren bedekt met een dikke laag modder en vuil.

Jaeger voelde hoe het overal om hem heen krioelde van het leven onder het donkere oppervlak van het moeras. ‘Je zou er bijna heimwee naar Black Beach van krijgen,’ mompelde hij.

Raff gaf brommend zijn instemming te kennen, waarbij enkel het wit van zijn tanden zijn positie verried.

Met zijn ogen zocht Jaeger het latwerk van hout af dat tot wel zeven meter boven hun hoofd een hecht geweven kathedraal vormde. Zelfs de grootste mangrove was niet dikker dan een mannenpols. De wortels die uit de modder oprezen en dagelijks door het tij werden schoongewassen, groeiden minstens zo’n anderhalve meter kaarsrecht omhoog.

Raff reikte naar een ervan en zaagde hem met behulp van de kartelkant van zijn mes op grondniveau door. Hij sneed hem één en een kwart meter hoger af en overhandigde het stuk hout aan Jaeger.

Jaeger keek hem vragend aan.

‘Krav Maga,’ gromde Raff. ‘Lessen in stokvechten van korporaal Carter. Doet dat een belletje rinkelen?’

Jaeger glimlachte. Hoe had hij dat kunnen vergeten?

Hij pakte zijn mes en begon het ene eind van het harde, taaie hout aan te scherpen tot hij een korte, scherpe speer in zijn handen had.

Korporaal Carter was de oude rot van de wapeninstructie geweest, om maar te zwijgen van het man-tegen-mangevecht. De kolonel en Raff hadden Jaegers eenheid getraind in Krav Maga, een mengvorm van diverse vechtsporten die in Israël was ontstaan. Het was een combinatie van kungfu en straatvechten, waarbij je leerde hoe je levensbedreigende situaties kon overleven.

In tegenstelling tot de meeste vechtsporten was Krav Maga er volledig op gericht de strijd zo snel mogelijk te beëindigen. ‘Systeemschade’ noemde Carter het: schade die zo fataal mogelijk moest zijn. Er waren geen regels en alle kunstgrepen hadden tot doel de kwetsbaarste delen van het lichaam te treffen: ogen, neus, hals, kruis en knie. En hard.

De gouden regels van Krav Maga waren snelheid, agressie en verrassing; plus als eerste toeslaan en wapens improviseren. Je vocht met alles wat bij de hand was: houten planken, metalen staven of zelfs gebroken flessen. Of een gepunte houten stok die je uit een mangrovewortel had gesneden.

Chambara's mannen verschenen vlak voor zonsondergang.

Het waren er zo'n vijftientig in een vrachtwagen. Ze liepen het strand op en waaierden uit om het van de ene tot de andere kant te doorzoeken. Bij elke boomstamkano stopten ze en draaiden die om alsof ze verwachtten dat hun prooi zich daaronder had verstopt.

Het was de meest voor de hand liggende plek om je schuil te houden, wat betekende dat Jaeger en Raff geen seconde hadden overwogen die te kiezen.

De soldaten van het leger van Bioko vuurden een paar salvo's af met hun G3-aanvalsgeweren, waarbij ze de bodem van diverse boten doorzoeffden. Maar hun optreden was weinig systematisch, en Jaeger prentte zich aandachtig in welke boten gespaard waren gebleven.

Het duurde niet lang voordat de soldaten de kano hadden gevonden die met voorraden was volgestouwd. Bevelen werden over het strand geschreeuwd. Een paar in camouflagekleden gestoken gestalten stormden het dorp in en keerden een minuut later terug. Een van hen had een kinderlichaam over zijn schouder hangen.

Het kind werd op het zand gegooid, voor de voeten van de commandant.

Jaeger herkende de grote, corpulente man als de commandant die vele bezoeken aan Black Beach had gebracht, waar hij toezicht had gehouden op de ondervragingen en afranselingen.

Toen schopte de commandant de voor hem liggende gestalte met zijn laars in de ribben.

Kleine Mo slaakte een jammerlijke, gesmoorde kreet die over het schemerige strand weergalmdde.

Jaeger klemde zijn kaken op elkaar. De zoon van het stamhoofd was ook voor hem als een zoon geweest. Een intelligente leerling, maar eentje die hem met zijn dwaze grijs altijd aan het lachen had gemaakt. Bovendien bleek hij een ster te zijn in strandvoetbal, hun favoriete tijdverdrijf wanneer de dagelijkse lessen erop zaten.

Maar dat was niet het enige waardoor die band tussen hen was ontstaan. Kleine Mo deed Jaeger op talloze manieren denken aan zijn eigen zoon. Of althans, de zoon die hij eens had gehad.

4

‘JAEGER!’ De oproep galmde over het strand en deed Jaeger opschrikken uit zijn sombere gepeins.

‘William Jaeger. Ja, ik herinner me je, lafaard die je bent. En zoals je ziet, heb ik de jongen.’ Een massieve hand reikte omlaag en trok kleine Mo bij zijn haarwortels omhoog tot hij op de punten van zijn tenen balanceerde. ‘Hij heeft nog één minuut te leven! EEN MINUUT! Kom tevoorschijn, blanke klootzakken. NU! Of anders krijgt deze jongen een kogel door zijn kop.’

Jaeger keek Raff recht aan. De grote Maori schudde beslist zijn hoofd. ‘Maat, je weet hoe het gaat,’ fluisterde hij. ‘Als we tevoorschijn komen gaat het hele dorp eraan, met ons en kleine Mo erbij.’

Zonder iets te zeggen richtte Jaeger zijn ogen weer op de figuren in de verte. Raff had gelijk, maar het beeld van de jongen die op zijn tenen danste terwijl de grote commandant hem vasthield, sneed Jaeger door zijn ziel. Het zorgde ervoor dat zijn gedachten terugkeerden naar een diep weggestopte herinnering – naar een afgelegen berghelling en een slaapzak die met een mes in de lengte was opengereten...

Jaeger voelde een zware, krachtige arm op de zijne, die hem tegenhield. ‘Kalm aan, vriend, kalm aan,’ fluisterde Raff. ‘Ik meende wat ik zei. Als we nu tevoorschijn komen, zijn we er allemaal geweest...’

‘De ene minuut is voorbij!’ schreeuwde de commandant. ‘KOM ERUIT! Nu!’

Jaeger hoorde het scherpe geklik van staal op staal waarmee patronen de kamer in schuiven. De commandant bewoog zijn pistool bruusk omhoog en duwde de loop hard tegen kleine Mo’s slaap. ‘IK TEL TOT TIEN. En reken maar, Britse klootzakken, dat ik schiet!’

De commandant stond met zijn gezicht naar de zandduinen en scheen met zijn zaklamp tussen de graspollen in de hoop Raff en Jaeger te ontdekken.

Een nieuwe stem weerklonk over het schemerige strand, kreten van het kind die boven de woorden van de commandant uitstegen. ‘Meneer! Meneer! Niet doen! Niet doen!’

‘Zeven, zes, vijf – ja, jongen, smeeek je blanke vrienden maar dat ze je komen redden... Drie...’

Jaeger voelde hoe zijn grote Maorivriend hem tegen de modderbodem drukte terwijl hij geplaagd werd door vage en gruwelijke herinneringen; aan een wrede overval op een donkere en bevroren berghelling; aan bloedspatten op de eerste wintersneeuw. Aan het moment dat zijn leven werd verwoest... Toen keerde hij terug naar het heden; naar kleine Mo.

‘Twee! Eén! DE TIJD IS OM!’

De commandant haalde de trekker over.

In de flits van het ene schot toonde het strand een woest tafereel in sterke contrasten. De commandant liet het haar van de jongen los en een klein lichaam zeeg ineen op het zand.

Jaeger wendde radeloos zijn hoofd af en duwde het hard op de mangrovewortels. Als Raff hem niet in bedwang had gehouden, zou hij uit hun schuilplaats zijn gestormd, met mes en gepunte stok in de aanslag en moordlust in zijn ogen. En zou hij zijn gestorven.

En het zou hem geen barst hebben uitgemaakt.

De commandant blafte een reeks korte bevelen. Figuren in camouflagekleding stoven alle kanten op, sommige terug naar het dorp, andere naar beide kanten van het strand. Een ervan kwam glijdend tot stilstand aan de rand van het moeras.

‘Goed, dan zetten we ons spelletje voort,’ verklaarde de commandant terwijl hij opnieuw om zich heen keek. ‘En halen we dus ons volgende kind. Ik ben een geduldig man. Ik heb alle tijd van de wereld. Ik schiet met alle genoegen uw leerlingen tot op de laatste dood, Mr Jaeger, mocht dat nodig zijn. Kom tevoorschijn. Of bent u de armzalige blanke lafaard die ik altijd al in u zag? Het is aan u.’

Jaeger zag Raff in beweging komen. Hij kroop geruisloos naar voren, gleed op zijn buik door de modder als een spookachtige, gigantische slang. Heel even hield hij in en keek over zijn schouder.

‘De dood of de gladiolen?’ fluisterde hij.

Jaeger knikte grimmig. ‘Snelheid. Agressie...’

‘Verrassing,’ vulde Raff aan.

Jaeger kronkelde naar voren, precies over het pad dat Raff had geëbaand. Ondertussen verbaasde hij zich eens te meer over het vermogen van de grote Maori om geruisloos te bewegen en te jagen – als een wild beest, een geboren roofdier. In de loop der jaren had Jaeger van Raff talloze van dergelijke vaardigheden geleerd; de volstreekte overgave en de concentratie die nodig waren om een prooi te volgen en te doden. Maar Raff bleef de absolute meester; de beste van allemaal.

Hij maakte zich als een vormloze schaduw los van het moeras, precies

toen er een volgend ongelukkig kind het strand op werd gesleurd. De commandant begon dat kind in de buik te trappen, terwijl de schildwacht stond te grinniken bij het wrede schouwspel dat zich ontvouwde.

Op dat moment kwam Raff in actie. Omhuld door het duister sloop hij naar de eenzame bewaker die het dichtst bij het moeras stond. In één snelle beweging sloeg hij zijn linkerarm om nek en mond van de schildwacht, klemde hem in een ijzeren greep die de geringste kreet onmogelijk maakte en trok zijn kin omhoog en opzij. Tegelijkertijd bewoog hij zijn rechterarm om de romp van de man heen, stak het lemmet van zijn mes met een felle stoot tot aan het heft in zijn keel en sneed met een voorwaartse beweging de slagader en luchtpijp door.

Een paar seconden lang hield Raff de gewonde schildwacht vast, wiens leven wegliep in zijn longen waardoor de man in zijn eigen bloed verdronk. Geruisloos liet hij het lichaam op de grond zakken. Een oogwenk later was hij terug bij het moeras, het met bloed bedekte aanvalsgeweer van de man in zijn handen geklemd.

Hij zakte diep door zijn hurken en hield de smalle uitgang voor Jaeger open.

‘Kom!’ siste hij. ‘Eropaf!’

Jaeger werd de beweging gewaar vanuit zijn ooghoek. Een gestalte was uit het niets opgedoken, hief zijn aanvalsgeweer omhoog en legde aan, waarbij Raff recht in de vuurlijn stond.

Jaeger wierp zijn mes.

De beweging was instinctief. Het lemmet zoefde door de avondlucht, wentelde om zijn as in de vlucht en boorde zich diep in de ingewanden van de figuur.

De schutter schreeuwde.

Zijn wapen ging af, maar de kogels sproeiden alle kanten op en misten hun doel. Terwijl de echo's van het geweervuur wegstierven kwam Jaeger omhoog en sprintte naar voren, de houten spies geheven in zijn hand.

Hij had de schutter herkend.

Hij sprong en ramde de speer in de borst van de schutter. Hij voelde hoe de aangescherpte punt, toen hij die met al zijn kracht naar binnen dreef, ribben spleet en spieren en zenuwen doorboorde. Tegen de tijd dat hij zich van het aanvalswapen van de gevallen man meester had gemaakt, had hij hem op het zand gespietst – de stok was dwars door de zijkant van zijn borst en schouder heen gegaan.

Majoor Mojo, Jaegers voormalige kwelgeest, gilte en kronkelde als

een gekeeld varken – maar hij ging voorlopig nergens naartoe, dat stond vast.

In één soepele beweging hief Jaeger het aanvalswapen omhoog, ontgrendelde de veiligheidspal en vuurde op de mannen. De loop braakte gloeiende salvo's lichtspoormunitie uit die het donker openreten.

Jaeger richtte op de romp. Schoten op het hoofd waren prima voor een dag op de schietbaan, maar bij een echt vuurgevecht koos je altijd voor de ingewanden. Die vormden het grootste doelwit.

Hij liet zijn wapen zoekend over het strand gaan. Hij zag de jongen uit het dorp worstelen, zich losbreken van de commandant en in de beschutting van het nabijgelegen palmbos duiken. Jaeger keek naar de commandant, die zich omdraaide en begon te rennen, en vuurde een genadeloos salvo af. Hij zag zijn lichtspoor kogels de hiel van de commandant verbrijzelen en zijn romp uiteenrijten.

Jaeger voelde de angst en de twijfel door de vijandelijke gelederen golven toen hun leider getroffen werd en het in zijn laatste ogenblikken uitgilde van angst en pijn.

Ze waren nu als een onthoofde slang.

Dit was het moment waarvan ze gebruik moesten maken.

'Magazijnwissel!' schreeuwde Jaeger terwijl hij een vol magazijn uit de zak van zijn voormalige cipier greep en dat op zijn plaats klikte. 'Go! Go! Go!'

Raff had geen extra aansporing nodig.

In een oogwenk kwam hij overeind en stortte zich onder het slaken van zijn oorlogskreet naar voren, terwijl Jaeger met dekkingsvuur sproeide. Toen de donkere, angstaanjagende reus van een Maori ten aanval trok, zag Jaeger de eerste vijandelijke soldaat terugdeinzen en wegrekken.

Raff pakte dertig meter, liet zich op een knie zakken en loste een op-eenvolging van gerichte schoten. Hij brulde op zijn beurt naar Jaeger: 'GOOOOOO!'

Jaeger verhief zich op het zand, het wapen tegen zijn schouder gedrukt, en liet nu al zijn opgekropte woede en razernij de vrije loop. Hij sprintte naar voren, nog steeds van top tot teen bedekt met een donkere laag moerasmodder waartegen alleen zijn ogen en ontblote tanden wit afstaken, denderde over het wijde strand en liet zijn geweer dood en verderf zaaien.

Binnen een paar tellen hadden de laatsten van president Chambara's soldaten de gelederen verbroken, en ze renden weg. Raff en Jaeger achter-

volgden hen door het palmbos met gerichte salvo's, totdat er nergens meer een vijandelijke figuur te zien was.

Enkele seconden later was de stilte neergedaald op de donkere strook zand – afgezien van het gekreun van de stervenden en de gewonden.

De twee mannen verspilden geen tijd; ze spoorden meteen de kano van het stamhoofd op en trokken die naar de zee. De grote uitgeholde boomstam met zijn dikke wand was op het droge moeilijk te hanteren en het vergde al hun krachten om hem te water te krijgen. Ze stonden net op het punt zich af te duwen toen Jaeger Raff gebaarde te wachten.

Hij waadde door de golven en doorkruiste het strand tot de plek waar een figuur op het met bloed doordrenkte zand was gespietst. Hij wrikte de houten stok los, sjoerde de gewonde man over zijn schouder, liep via dezelfde weg terug en liet de half bewusteloze gestalte van zijn cipier midden in de boot vallen.

‘Het plan is gewijzigd!’ schreeuwde hij naar Raff terwijl ze de boot dieper de branding in duwden. ‘Mojo gaat met ons mee. Bovendien gaan we eerst naar het oosten en dan pal zuidwaarts. Chambara’s mannen zullen aannemen dat we naar het noorden gaan, naar Kameroen of Nigeria. Het zal geen moment bij ze opkomen dat we de tegenovergestelde kant op gaan, terug hun land in.’

Raff sprong aan boord van de kano en reikte Jaeger een helpende hand. ‘Waarom zou je terug naar Chugga’s hel willen varen?’

‘We varen naar het vasteland. Dat is twee keer zo ver, maar het zal nooit bij ze opkomen die kant op te gaan. Daar komt bij dat Chambara daar niet meer de dienst uitmaakt, weet je nog? We sluiten ons bij de coupplegers aan en beproeven bij hen ons geluk.’

Raff grijnsde. ‘Ka mate, ka mate! Ka ora! Ka ora! Waar wachten we verdomme op!’

Jaeger begon mee te zingen en ze peddelden verder de zee op, die glansde in het maanlicht. Algauw waren ze door het duister verzwolgen.

‘Welnu, heren, het zal jullie deugd doen te horen dat jullie vertrek geregeld is. Meer dan een paar telefoontjes waren er niet voor nodig. Jullie naam opent kennelijk deuren.’

Het accent was plat Zuid-Afrikaans, de gestalte voor hen was kort en gedrongen, met het vlezige, rode, bebaarde gezicht van een Boer. Het uiterlijk deed een jeugd vermoeden van rugby spelen, stevig drinken en als soldaat dienen in de Afrikaanse wildernis, voordat de jaren en de jicht hem dwongen iets anders te gaan doen.

Maar Pieter Boerke was hier niet om te vechten. Hij was de leider van de coup, en voor het veldwerk beschikte hij over een strijdkracht van veel jongere en fittere mannen.

‘Zijn jullie nog steeds van plan Bioko in te nemen?’ vroeg Jaeger. ‘De Wonga-coup was nauwelijks van de grond gekomen voordat...’

Verscheidene jaren geleden was er een eerdere poging gegaan om president Chambara af te zetten. Het was op een debacle uitgelopen, wat de poging de spotnaam ‘Wonga-coup’ had opgeleverd.

Boerke snoof. ‘Ik ga totaal anders te werk. Dit is de *Hebbes-coup*. Chambara’s dagen zijn geteld. De internationale gemeenschap, de oliemaatschappijen, het volk van Bioko – iedereen wil hem weg hebben. En niet voor niets. De man is een monster. Hij eet mensen – hoofdzakelijk zijn favoriete gevangenen.’ Hij keek Jaeger aan. ‘Ik wed dat je blij was Black Beach vaarwel te kunnen zeggen, of niet?’

Jaeger glimlachte. Dat deed nog steeds zeer, na drie dagen te zijn bestookt door tropische stormen en overspoeld door zeeschuim terwijl ze de Golf van Guinee overstaken.

‘Op dit moment vliegen C-130’s wapens voor mij in,’ vervolgde Boerke, ‘via een shuttleverbinding die ik vanuit Nigeria heb opgezet. We maken ons klaar voor de grote klap. Trouwens, ik bedenk nu dat ik wel een paar extra krachten kan gebruiken – kerels zoals jullie, die bekend zijn met het land.’ Boerke keek de twee mannen onderzoekend aan. ‘Zin om je aan te sluiten?’

Jaeger wierp een zijdelingse blik op Raff. ‘Volgens mijn grote Maori-vriend hier ligt er thuis in Engeland een klus op ons te wachten.’

‘Eigenlijk wel jammer,’ bromde Raff. ‘Na onze korte kennismaking

met president Chugga's gastvrijheid zou ik dolgraag zijn voordeur in-trappen.'

'Dat geloof ik graag.' Boerke lachte hees. 'Laatste kans, jongens. Ik zou jullie wel kunnen gebruiken, dat is zeker. Ik bedoel, jullie zijn uit Black Beach ontsnapt. Niemand ontkomt uit Black Beach. Jullie hebben je een weg uit het eiland gevochten met een paar tandenstokers en twee keukenmesjes. Een reis van drie dagen met een kano gemaakt om hier te komen. Zoals ik zei, ik kan jullie wel gebruiken.'

Jaeger hief zijn handen op. 'Een andere keer. Ik heb voorlopig genoeg van Bioko.'

'Snap ik.' Boerke ging staan, een en al energie terwijl hij achter zijn bureau ijsbeerde. 'Goed, jullie kunnen meevliegen met de volgende C-130. Na de landing in Nigeria smokkelen we jullie aan boord van een rechtstreekse vlucht naar Londen met British Airways, zodat niemand lastige vragen gaat stellen. Dat is het minste wat ik voor jullie kan doen, nadat jullie me dit stuk vuil hier hebben bezorgd.'

Hij gebaarde met een duim over zijn schouder. De gestalte van major Mojo, onder het verband, zat ineengezakt in een hoek van de kamer. Hij was nauwelijks bij bewustzijn, na drie dagen op zee en met zijn verwondingen.

Raff wierp de gewonde man een minachtende blik toe. 'Ik zou het op prijs stellen als je hem dezelfde behandeling gaf als mijn vriend hier, met rente. Als hij blijft leven, tenminste.'

Boerke grijnsde. 'Geen probleem. We willen hem een hoop vragen stellen. En je weet dat we Zuid-Afrikanen zijn. Wij maken geen gevangenen. Goed, kan ik nog iets anders voor jullie doen voordat we elk onze eigen weg gaan?'

Jaeger aarzelde een ogenblik. Zijn instinct gaf hem in dat hij de Zuid-Afrikaan kon vertrouwen, en bovendien waren ze wapenbroeders. Hoe dan ook, als hij het stamhoofd van het dorp Ferñao geld wilde laten bezorgen, dan was Boerke zo ongeveer zijn enige mogelijkheid.

Hij haalde een strookje papier uit zijn zak. 'Als je Bioko hebt ingenomen, kun je dan zorgen dat dit in handen komt van stamhoofd Ibrahim. Er staat het nummer op van een bankrekening in Zürich, compleet met toegangscodes. Er staat een aanzienlijke som op – het geld dat Raff heeft betaald om mij vrij te krijgen. De zoon van het stamhoofd is vanwege ons omgekomen. Geld kan hem niet terugbrengen, maar het is tenminste iets.'

'Komt voor elkaar,' verzekerde Boerke hem. 'Maar luister. Door mij

dat stuk vuil van een Mojo in handen te geven, hebben jullie ook iets positiefs gedaan. Hij kent Chambara's verdediging van binnenuit. Als er een kind op Bioko moest sterven om dat soort inlichtingen te verkrijgen, is dat spijtig. Laten we hopen dat zijn dood velen het leven zal schenken.'

'Wie weet. Laten we het hopen,' gaf Jaeger toe. 'Maar hij was niet een van jouw kinderen; je beste leerling.'

'Geloof me, wanneer Chambara weg is, betekent dat een veel betere toekomst voor ieder kind op Bioko. Verdorie, man, dat land zou rijk behoren te zijn. Het heeft olie, gas, mineralen – de hele boel. Als we alleen al Chambara's jachten verkopen en zijn buitenlandse bankrekeningen leeghalen, hebben we een vliegende start. Oké, is er nog iets anders?'

'Misschien is er nog iets...' peinsde Jaeger hardop. 'Je moet weten dat ik drie jaar hier ben geweest. Dat is een lange tijd voor een plek als Bioko. Om een lang verhaal kort te maken: ik ben me in de geschiedenis van het eiland gaan verdiepen. De Tweede Wereldoorlog. Aan het eind van de oorlog ondernamen de Britten een ultrageheime operatie om een vijandelijk schip te bespioneren. De Duchessa. Een vrachtschip dat in de haven van Malabo voor anker lag. Daartoe hebben we ons enorme moeite getroost. De vraag is: waarom?'

Boerke haalde zijn schouders op. 'Geen idee.'

'Het schijnt dat de kapitein van het schip de havenautoriteiten van Bioko een ladingsbrief had verstrekt,' vervolgde Jaeger. 'Die was incompleet; er waren zes bladzijden die de lading beschreven, maar de zevende ontbrak. Het gerucht gaat dat de zevende bladzijde ergens in de kluizen van het Gouverneurshuis in Malabo is verborgen. Ik heb alles geprobeerd om die te pakken te krijgen. Kun je me misschien een kopietje bezorgen zodra je de hoofdstad inneemt?'

Boerke knikte. 'Geen punt. Laat je e-mailadres en telefoonnummer maar achter. Maar je hebt mijn nieuwsgierigheid gewekt. Wat vervoerde het schip volgens jou? En waar komt die interesse vandaan?'

'Ik werd meegesleept door alle geruchten; raakte erdoor gefascineerd. Diamanten. Uranium. Goud. Dat zijn de geruchten. Iets wat in Afrika kan worden gedolven; iets waaraan de nazi's grote behoefte hadden om toch nog de oorlog te winnen.'

'Hoogstwaarschijnlijk uranium,' opperde Boerke.

'Misschien.' Jaeger haalde zijn schouders op. 'Met die zevende bladzijde zouden we het weten.'

6

Het motorschip de Global Challenger lag voor anker aan de Theems, boven de masttop tekende zich een laag en somber wolkendek af. De Londense taxi die Raff en Jaeger van Heathrow Airport hierheen had gebracht, parkeerde tegen de stoepwand en zijn wielen kwamen tot rust in een grijze plas waarop olie glansde.

Bij Jaeger kwam de gedachte op dat er van de ritprijs een heel klaslokaal in Bioko met boeken gevuld had kunnen worden. En toen Raff de chauffeur minder fooi gaf dan die kennelijk had verwacht, scheurde hij zonder te groeten weg waarbij de waterplas over hun schoenpunten spatte.

Londen in februari. Sommige dingen veranderen nooit.

Hij had vrijwel de hele tijd geslapen gedurende de twee vluchten – van het vasteland van Equatoriaal-Guinea naar Nigeria met een lawaaig C-130 Hercules-vrachtvliegtuig, en vervolgens verder naar Londen. Het stuk van Lagos naar Londen hadden ze badend in luxe afgelegd – maar Jaeger wist uit ervaring dat businessclass vliegen altijd zijn prijs had.

Altijd.

Iemand betaalde de rekening voor de vluchten met British Airways, en dat was met zeven mille per persoon geen klein bier. Toen hij Raff ernaar had gevraagd, had de grote gemoedelijke Maori merkwaardig terughoudend geleden. Het was duidelijk dat iemand Jaeger heel graag terug in Londen wilde hebben en dat geld daarbij geen rol speelde, maar Raff wilde er niets over zeggen.

Voor Jaeger was dat goed genoeg. Hij vertrouwde de man volledig.

Tegen de tijd dat ze in Londen waren geland, begon Jaeger het opgestapelde effect te voelen van vijf weken opsluiting in gevangenis Black Beach plus het gevecht en de ontsnapping die daarop waren gevolgd. Hij besteeg de loopplank van de Global Challenger met krakende gewrichten als die van een oude man, en precies op dat moment opende de hemel zijn sluizen.

De Global Challenger, een voormalig onderzoeksschip in de poolstreek, was het hoofdkwartier van Enduro Adventures, de onderneming die Jaeger bij zijn vertrek uit het leger had opgericht, samen met Raff en één andere medestrijder. Die man – Stephen Feaney – stond boven aan de loopplank, half aan het gezicht onttrokken door de hevige regen.

Hij stak een hand uit ter begroeting. ‘Nooit gedacht dat we je zouden vinden. Je ziet er beroerd uit. Het was kennelijk op het nippertje.’

‘Het was weer het oude liedje.’ Jaeger haalde zijn schouders op. ‘Die stommeling van een Maori – president Chambara wilde hem net in de kookpot stoppen. Iemand moest hem daar weghalen.’

Raff snoof. ‘Om de dooie dood niet!’

Er klonk gelach. De drie mannen deelden een kort moment van verbondenheid terwijl de regen op het open dek roffelde.

Het was goed – hartverwarmend – om weer samen te zijn.

Dienstdoen in het elitekorps was altijd een tak van sport voor jonge kerels geweest. Jaeger, Raff en Feaney waren in oorden geweest waar weinigen zich hadden gewaagd en hadden dingen gedaan die weinigen voor mogelijk hielden. Het was het ultieme avontuur geweest, maar dat alles had zijn tol geëist.

Een paar jaar geleden hadden ze besloten op hun top te stoppen. De vaardigheden die ze op kosten van de belastingbetaler hadden verworven, hadden ze benut om hun eigen zaak op te zetten. Het resultaat was Enduro Adventures, met als motto: de aarde is ons speelterrein.

Enduro, het geesteskind van Jaeger, was een reisbureau dat voor rijkelui – zakenlieden, sporters en een select aantal beroemdheden – de meest uitdagende tochten ter wereld door de wildernis verzorgde. In de loop der jaren hadden ze er een lucratieve onderneming van weten te maken, die belangrijke personages enkele van de ongelooflijkste avonturen had laten beleven.

Maar toen, bijna van de ene op de andere dag, werd Jaegers leven verwoest en was hij met de noorderzon vertrokken. Hij was de onzichtbare man van Enduro Adventures geworden. Feaney had noodgedwongen het commerciële deel van de activiteiten overgenomen en Raff de zakelijke kant van de expedities – hoewel geen van beiden zich daarin van nature thuis voelde.

Jaeger, een kapitein, was de enige oud-officier van hen drieën. Destijds in het leger had hij het bevel gevoerd over D Squadron, een SAS-eenheid van zestig man. Hij had nauw samengewerkt met het opperbevel en bewoog zich soepel in de topsectoren van het zakenleven.

Feaney was ouder, was onderop begonnen en opgeklommen tot hij uiteindelijk sergeant-majoor onder Jaeger was geworden. Bij Raff had zijn hang tot drinken en vechten promotie in de weg gestaan, al leek de grote Maori daar nooit onder gebukt te gaan.

Beroofd van zijn boegbeeld had Enduro Adventures de afgelopen drie

jaren met moeite het hoofd boven water gehouden. Jaeger wist dat Feaney hem van één kant zijn plotselinge verdwijning naar Bioko kwalijk nam. Maar Jaeger nam aan dat als Feaney zoiets gruwelijks was overkomen, hij daar hoogstwaarschijnlijk ook mee geworsteld zou hebben. Tijd en ervaring hadden hem geleerd dat iedere man zijn breekpunt heeft. Toen Jaeger het zijne had bereikt, was hij weggevlucht naar de laatste plek op aarde waar iemand hem zou zoeken: Bioko.